

desto mere tilfredsstillende vil det sikkert være for de mange i den Retning interesserede, som findes i vort Land.

Jungersen: Jeg vilde gerne have Lov til at give et Forslag, som den højtærede Kultusminister har stillet paa Finansloven, en anbefaling med paa Vejen ind i det høje Finansudvalg. Det er Opførelsen af en Kirke i den østlige Del af Tverstød Sogn, den Del af Sognet som hedder Sørig. Det er en meget daarlig Egn, en Egn, man for Resten før har søgt at støtte her fra Staten, ved at man har givet Tilskud til en Mergelbane for derved at bidrage til, at Beboerne bleve i Stand til at bringe noget ud af den Jord, dels Mosejord, dels Hedejord, som denne Egn bestaar af. Der er slet ikke saa lille en Befolkning deroppe i den østlige Del, 6—700 Mennesker tror jeg, som have omtrent en Mil til Kirke, og det er jo til Dels Folk, der ikke have Køretøjer eller noget af den Slags og derfor have meget vanskeligt ved at faa deres religiøse Trang tilfredsstillet. De andrage om at faa denne Kirke bygget, og for Resten have de ogsaa selv vist deres Interesse for Sagen, idet de have tilvejebragt et Beløb af 2000 Kr., der skulde hjælpe til Vedligeholdelse af en saadan Kirke. Jeg vilde, som sagt, gerne give denne Sag min bedste anbefaling.

Endelig er der en anden Sag, jeg gerne vilde anbefale. Det er Beplantningen af Klitterne oppe ved Vesterhavet. Det er jo et af disse Foretagender, som vi, der bo i Nærheden af Havet, hilse med særdeles stor Glæde. Det bringer saa store Fordele for disse Egne deroppe, og det skal indrømmes, at det højtærede Ministerium saa vel som ogsaa Folketinget har stillet sig meget velvilligt over for de Bevillinger, der have været krævede til disse Beplantninger. Men som det forekommer os, har man ligesom været ved at standse paa et Sted, hvor man egentlig mente at ville fortsætte. Man begyndte for nogle Aar tilbage med en Plantning fra Lilleheden eller Hirtshals Øst efter, men Meningen var den Gang, at man ogsaa vilde gaa Vest efter. Det har man nu ikke gjort, og derfor have en Del af de omboende set sig nødsagede til allerede at begynde at plante en hel Del for at værges sig mod Vesterhavets Indflydelse paa deres for øvrigt ret gode og frugtbare Jorder. Men denne Plantning har selvfølgelig fundet Sted inden for Klitrækkerne, og Meningen er derfor at henstille til den højtærede Landbrugsminister, om han ikke maatte finde Anledning til at optage nogle af disse Klitter Vest for Hirtshals til Beplantning.

Der er ingen Tvivl om, at de egne sig særdeles godt dertil; det kommer ogsaa frem gennem de vellykkede smaa Plantager, som Beboerne have plantet i de senere Aar. Jeg antager, at den Kommune, der ligger nærmest derved, har et Klitareal af omtrent 2,000 Tdr. Land — jeg tør ikke bestemt sige det. Dersom de f. Eks. kunde faa dette Areal beplantet, vilde det have overordenlig stor Betydning for deres i øvrigt efter vore Forhold ret gode og frugtbare Jord, inden for Klitterne. Jeg vil gerne henstille denne Sag til den højtærede Ministers Overvejelse. Der er for Resten en Ting ogsaa, som gør, at de særlig ønske at faa dette Areal beplantet, og det er Manglen paa Ildebrændsel. De maa hente deres Ildebrændsel meget langt borte, saa at Beboerne, naar den Tid kommer, da der bliver en Del Udflugt derfra, vilde blive hjulpede ikke saa lidt.

Endelig er der en Sag, som jeg ikke kan lade være at drage frem ogsaa i Aar, og det er en Holdeplads oppe ved Sønder-skov. Den højtærede Minister slipper ikke for denne Sag, inden det lykkes at faa den ført igennem. Vi mene at have et Krav paa den højtærede Indenrigsminister i saa Henseende. Hans Formand har givet os saa godt som Løfte om at faa den gennemført, men desuagtet er det ikke lykkedes. Ja, det var nu ikke den højtærede Konseilspræsident, der gav os det Løfte som Indenrigsminister, det var afdøde Indenrigsminister Ingerslev. Der kom et Andragende frem fra Eggen, og det kom frem i en Række af Aar. Endelig tog Finansudvalget Sagen op og anbefalede den til Tinget, og den daværende Indenrigsminister sagde ogsaa, at ved nærmere Overvejelse af Sagen var han kommen til det Resultat, at her burde gøres noget. Men desuagtet er det ikke lykkedes at faa noget frem. Det er mig meddelt, at Jærnbanebestyrelsen forlanger et Beløb af 2500 Kr. for overhovedet at gøre noget, og saa vil man endda ikke gaa videre end til et Billetsalgsted. Mellem Sindal og Hjørring er der jo omtrent 2 Mil, og der midt imellem er det, man tænker sig Holdepladsen anlagt paa et Sted, hvor to Hovedveje skære hinanden. Der er ingen Tvivl om, at en Holdeplads der vil kunne give Jærnbannerne Indtægt. Det viser sig ogsaa, idet der f. Eks. er nogle større Gaarde, som have tilbuddet at give noget Bidrag. Jeg har henvendt mig til Generaldirektøren og søgt at indvirke ogsaa paa ham. Han sagde rigtignok til mig, at den ærede Minister havde givet ham Tilladelse til at lægge